

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ: 5 /2024

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ: ΤΑΚΤΙΚΗ

ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑΣ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τον Ειρηνοδίκη Ηγουμενίτσας [redacted] που ορίστηκε με πράξη της Προέδρου Πρωτοδικών Θεσπρωτίας και τον Γραμματέα [redacted].

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριο του την 21^η Φεβρουαρίου 2023, για να δικάσει την παρακάτω υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ: Του εδρεύοντος στην Αθήνα (οδός Κοραή αρ. 3) οργανισμού συλλογικής διαχείρισης μουσικών πνευματικών δικαιωμάτων με την επωνυμία «Η ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ – ΑΣΤΙΚΟΣ ΣΥΝΑΤΑΙΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ», με ΑΦΜ 999538617 Δ' Δ.Ο.Υ Αθηνών, όπως νόμιμα εκπροσωπείται, ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του [redacted] (ΔΣ Θεσσαλονίκης) που προκατέθεσε έγγραφες προτάσεις κατ' αρ. 237 παρ. 1 ΚπολΔ και δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Της εδρεύουσας στην [redacted] ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία [redacted] με ΑΦΜ [redacted] όπως νόμιμα εκπροσωπείται, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της [redacted] (ΔΣ Θεσπρωτίας), που προκατέθεσε έγγραφες προτάσεις κατ' αρ. 237 παρ. 1 ΚπολΔ και δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο.

Η ενάγουσα με την από 30.7.2022 (αριθμ. καταθ. 34/5.8.2022) αγωγή της που απευθύνεται στο παρόν Δικαστήριο, ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις που κατέθεσε στο ακροατήριο.

Για τη συζήτηση της παραπάνω αγωγής ορίστηκε δικάσιμος με την από 19.1.2023 πράξη της Διευθύνουσας το Ειρηνοδικείο η αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας.

Κατά την άνω δικάσιμο έλαβε χώρα τυπική συζήτηση κατά το εδ.ζ' της παρ. 4 του άρθρου 237 ΚΠολΔ όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 12 του ν. 4842/2021, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων αυτών.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά το άρθρο 1 παρ. 1 του ν. 2121/1993 " οι πνευματικοί δημιουργοί, με τη δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σ' αυτό πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει, ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού του δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα) ". Από τα δικαιώματα αυτά, το μεν περιουσιακό δικαίωμα παρέχει στο δημιουργό – τις αναφερόμενες στο άρθρο 3 του νόμου αυτού εξουσίες, μεταξύ των οποίων είναι να επιτρέπει ή να απαγορεύει τη δημόσια εκτέλεση του έργου, το δε ηθικό δικαίωμα τις αναφερόμενες στο άρθρο 4 εξουσίες. Κατά τη διάταξη του άρθρου 54 παρ. 1 και 3 του ίδιου νόμου, οι δημιουργοί μπορούν να αναθέτουν σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και προστασίας, που έχουν αποκλειστικά αυτό το σκοπό, τη διαχείριση και προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος ή εξουσιών που απορρέουν από αυτό. Η ανάθεση μπορεί να γίνεται, είτε με μεταβίβαση του δικαιώματος ή των σχετικών εξουσιών προς το σκοπό της διαχείρισης ή της προστασίας, είτε με παροχή σχετικής πληρεξουσιότητας. Εξάλλου, κατά την διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 και 3 του ίδιου νόμου, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των πνευματικών δημιουργών και όλων των έργων, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβαστεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με βάση τη διάταξη αυτή θεωρείται μαχητό τεκμήριο, το οποίο λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στην διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής

διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτο δικαιωμάτων, της νομιμοποίησης τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπομένων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για την δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία, από το προϊσχύον δίκαιο, ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενών δικαιωμάτων (Θ.Μαρίνου ' ' Πνευματική ιδιοκτησία ' ' εκδ.β',σελ.275 και 276). Περαιτέρω, από την ως άνω διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτήν φράση «όλων των έργων για τα οποία δηλώνουν εγγράφως, ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα», δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) πνευματικής ιδιοκτησίας που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι, ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό, ότι το εισαγόμενο από την διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο, λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και, επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων πνευματικών δημιουργών (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών, καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνισης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της αμοιβής, αφού σύμφωνα με τη διάταξη του εδαφίου β' του άρθρου 55 του ν. 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί

νόμιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν δικαστικώς ή εξωδίκως στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους, ημεδαπούς ή αλλοδαπούς (ΕφΘεσ 929/2010 Αρμ. 2011/752, ΕφΘεσ 2187/2008 ΝΟΜΟΣ, Εφαθ 4172/2008, ΔΕΕ 2009/190, ΕφΠατρ 1082/2008 αδημ. ΕΦΑθ 6354/2004, ΔΕΕ 2005/425).

Περαιτέρω, με το Ν.4481/2017 (ΦΕΚ Α` 100/20-07-2017), ο οποίος συμπληρώνει το βασικό για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα Ν.2121/1993, ενσωματώνει στην ελληνική έννομη τάξη την Οδηγία 2014/26/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 26ης Φεβρουαρίου 2014 για τη συλλογική διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων, καθώς και για τη χορήγηση πολυεδαφικών αδειών για επιγραμμικές χρήσεις μουσικών έργων στην εσωτερική αγορά (ΕΕΕΚ L 84/72 20-03-2014) και η ισχύς του οποίου, σύμφωνα με το άρθρο 81 αυτού, αρχίζει από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, εκτός αν ορίζεται διαφορετικά στις επιμέρους διατάξεις του, ορίστηκαν, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα: Άρθρο 2 «1. Τα άρθρα 1 έως 54 εφαρμόζονται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που είναι εγκατεστημένοι στην ελληνική επικράτεια, καθώς και, όπου ρητά ορίζεται στον νόμο, στους οργανισμούς συλλογικής προστασίας, που είναι εγκατεστημένοι στην ελληνική επικράτεια», άρθρο 3 «α. Ως «οργανισμός συλλογικής διαχείρισης» νοείται κάθε οργανισμός που εξουσιοδοτείται από το νόμο ή μέσω μεταβίβασης, άδειας ή οποιασδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας, για τη διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων εξ ονόματος περισσότερων του ενός δικαιούχων, για το συλλογικό όφελος αυτών, ως αποκλειστικό ή κύριο σκοπό του, και ο οποίος πληροί ένα από ή αμφότερα τα ακόλουθα κριτήρια: αα) ανήκει στα μέλη του ή ελέγχεται από αυτά, ββ) έχει οργανωθεί σε μη κερδοσκοπική βάση, β. Ως «οργανισμός συλλογικής προστασίας» νοείται κάθε οργανισμός που εξουσιοδοτείται μέσω μεταβίβασης, άδειας ή οποιασδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας για την προστασία δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων για λογαριασμό περισσότερων του ενός δικαιούχων και για το συλλογικό όφελος αυτών, ως αποκλειστικό ή κύριο σκοπό του. ιβ. Ως «σύμβαση εκπροσώπησης» νοείται κάθε συμφωνία μεταξύ οργανισμών

συλλογικής διαχείρισης δυνάμει της οποίας ένας οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αναθέτει σε άλλον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης τη διαχείριση των δικαιωμάτων των δικαιούχων που εκπροσωπεί, συμπεριλαμβανομένης της συμφωνίας που έχει συναφθεί βάσει των άρθρων 38 και 39..... Επιπλέον, το άρθρο 6 του ως άνω νόμου καθορίζει τα εξής: «1. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης έχουν ενδεικτικά τις παρακάτω αρμοδιότητες, καθώς και κάθε άλλη αρμοδιότητα που συνάδει με τη φύση και το σκοπό ενός οργανισμού συλλογικής διαχείρισης της περίπτωσης α' του άρθρου 3, εφόσον όμως περιλαμβάνονται στην άδεια λειτουργίας του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού και προβλέπονται στο καταστατικό τους: α) διαχειρίζονται το περιουσιακό δικαίωμα, τις εξουσίες που απορρέουν από αυτό, κατηγορίες εξουσιών ή είδη έργων ή αντικείμενα προστασίας για τις επικράτειες της επιλογής των δικαιούχων, β) καταρτίζουν συμβάσεις με τους χρήστες για τους όρους εκμετάλλευσης των έργων καθώς και για την οφειλόμενη, ποσοστιαία ή και εύλογη αμοιβή, γ) εξασφαλίζουν στους δικαιούχους ποσοστιαία αμοιβή κατά τα οριζόμενα στην παρ. 1 του άρθρου 32 του Ν.2121/1993, δ) εισπράττουν τις αμοιβές που προβλέπονται στον παρόντα νόμο και στο Ν.2121/1993 και διανέμουν τα εισπραττόμενα ποσά μεταξύ των δικαιούχων, ια) προβαίνουν σύμφωνα με το τέταρτο εδάφιο της παραγράφου 1 του άρθρου 7 σε κάθε διοικητική ή δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δικαιούχων και, ιδίως, υποβάλλουν αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων, εγείρουν αγωγές, ασκούν ένδικα μέσα, υποβάλλουν μηνύσεις και εγκλήσεις, παρίστανται ως πολιτικώς ενάγοντες, ζητούν την απαγόρευση πράξεων που προσβάλλουν το δικαίωμα ως προς τις εξουσίες που τους έχουν ανατεθεί και ζητούν την κατάσχεση παράνομων αντιτύπων ή τη δικαστική μεσεγγύηση των εμπορευμάτων σύμφωνα με το άρθρο 64 του Ν.2121/1993, ιβ) λαμβάνουν από τους χρήστες κάθε πληροφορία αναγκαία για την εφαρμογή των αμοιβολογιών, τον υπολογισμό της αμοιβής και την είσπραξη και τη διανομή των εισπραττόμενων εσόδων από τα δικαιώματα, χρησιμοποιώντας τα σχετικά αναγνωρισμένα βιομηχανικά πρότυπα». Επίσης, στο άρθρο 7 ορίζονται τα ακόλουθα τεκμήρια: « 1. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας τεκμαίρεται ότι έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας των δικαιωμάτων επί όλων των έργων ή των αντικειμένων

προστασίας ή όλων των δικαιούχων, για τα οποία ή για τους οποίους δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή τα δικαιώματα εύλογης αμοιβής ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή μέσω οποιοσδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας. Εφόσον οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που λειτουργεί με άδεια του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού, ασκεί δικαιώματα ή αξιώσεις στο πλαίσιο του Ν. 2121/1993, τα οποία υπόκεινται σε υποχρεωτική συλλογική διαχείριση, τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους. Εάν στην περίπτωση του προηγούμενου εδαφίου, υφίστανται περισσότεροι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης για μία συγκεκριμένη κατηγορία δικαιούχων, το τεκμήριο ισχύει, εφόσον τα δικαιώματα ασκούνται από κοινού από όλους τους αρμόδιους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, σύμφωνα με τις ειδικότερες διατάξεις του Ν. 2121/1993. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας μπορούν να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους όνομα, εάν η αρμοδιότητά τους στηρίζεται σε μεταβίβαση της σχετικής εξουσίας, ή σε πληρεξουσιότητα, ή σε οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. Επίσης νομιμοποιούνται να ασκούν όλα τα δικαιώματα που έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς από τον δικαιούχο ή που καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή από οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. 2. Για τη δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και των δικαιούχων που εκπροσωπούνται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή από οργανισμό συλλογικής προστασίας, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια ή χωρίς την καταβολή εύλογης αμοιβής και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών. 3. Τα τεκμήρια εφαρμόζονται κατά τέτοιο τρόπο από τους οργανισμούς, ώστε να μη θίγονται τα δικαιώματα των δικαιούχων, όπως αυτά προβλέπονται στον νόμο, και ιδίως η δυνατότητά τους να διαθέτουν ή όχι σε διαφορετικούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης ολόκληρη ή εν μέρει τη διαχείριση ορισμένων εξουσιών ή ορισμένων έργων τους ή αντικειμένων προστασίας τους». Επιπλέον, το άρθρο 12 του ως άνω νόμου ορίζει: «1. Οι δικαιούχοι έχουν το δικαίωμα να αναθέτουν σε οργανισμό συλλογικής διαχείρισης της επιλογής τους να διαχειρίζεται το περιουσιακό δικαίωμα ή τις εξουσίες (δικαιώματα) που απορρέουν από αυτό ή κατηγορίες εξουσιών ή

είδη έργων ή αντικείμενα προστασίας της επιλογής τους, για τις επικράτειες της επιλογής τους, ανεξάρτητα από το κράτος -μέλος ιθαγένειας, κατοικίας ή εγκατάστασης είτε του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, είτε του δικαιούχου (σύμβαση ανάθεσης). Η ανάθεση μπορεί να γίνεται με μεταβίβαση του δικαιώματος, ή των σχετικών εξουσιών προς τον σκοπό της διαχείρισης, είτε με παροχή σχετικής πληρεξουσιότητας, είτε με οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. Η ανάθεση γίνεται κάθε φορά εγγράφως και για ορισμένο χρονικό διάστημα που δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερο από τρία (3) έτη. Σε περίπτωση αμφιβολίας τεκμαίρεται ότι η ανάθεση αφορά σε όλα τα έργα, στα οποία συμπεριλαμβάνονται και τα μελλοντικά έργα, για χρονικό διάστημα που δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερο από τρία (3) έτη. Ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης υποχρεούται να διαχειρίζεται το περιουσιακό δικαίωμα, τις εξουσίες ή κατηγορίες εξουσιών ή είδη έργων ή αντικείμενα προστασίας, εφόσον η διαχείρισή τους εμπίπτει στο πεδίο δραστηριοτήτων του, εκτός εάν έχει αντικειμενικά αιτιολογημένους λόγους να αρνηθεί την ανάληψη της διαχείρισης. Στο δε άρθρο 23 προβλέπεται: «2. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης με απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με ανάρτηση στην ιστοσελίδα τους, όπως και κάθε μεταβολή αυτού και κοινοποιείται στον Ο.Π.Ι., αμέσως, προκειμένου να αναρτηθεί και στην ιστοσελίδα του τελευταίου σε μηχαναγνώσιμο μορφότυπο, σε σταθερό σημείο απόθεσης και εφόσον είναι δυνατό καθίσταται προσβάσιμο μέσω διασυνδέσεων προγραμματισμού εφαρμογών. Οι αναρτήσεις αυτές συνιστούν προϋπόθεση ισχύος του αμοιβολογίου. Κατά τη διαμόρφωση και εφαρμογή των αμοιβολογίων τους, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης οφείλουν να εφαρμόζουν αντικειμενικά κριτήρια, να ενεργούν χωρίς αυθαιρεσία και να μην προβαίνουν σε καταχρηστικές διακρίσεις. 3. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι αντιπροσωπευτικές ενώσεις χρηστών μπορούν να καταρτίζουν συμφωνίες που ρυθμίζουν την αμοιβή, την οποία καταβάλλει ο χρήστης σε κάθε κατηγορία δικαιούχων, καθώς και κάθε άλλο ζήτημα που αφορά τις σχέσεις των μερών στο πλαίσιο εφαρμογής του παρόντος νόμου και του Ν. 2121/1993. Οι συμφωνίες αυτές, όπως και κάθε τροποποίηση αυτών, κοινοποιούνται αμέσως στον Ο.Π.Ι. και αναρτώνται στις ιστοσελίδες των

μέρών και του Ο.Π.Ι. (ΜΠρΑθ 777/2018, ΜΠρΚαστορ 48/2018 Α δημοσίευση στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Περαιτέρω δε, σύμφωνα με το άρθρο 65 παρ. 1 και 2 του Ν.2121/1993 ορίζεται ότι "σε κάθε περίπτωση προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας ή του συγγενικού δικαιώματος, ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος μπορεί να αξιώσει την αναγνώριση του δικαιώματος του, την άρση της προσβολής και την παράλειψη της στο μέλλον (παρ.1), ενώ όποιος υπαιτίως προσέβαλε την πνευματική ιδιοκτησία ή τα συγγενικά δικαιώματα άλλου υποχρεούνται σε αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης. Γενικά ως παράνομη προσβολή θεωρείται κάθε πράξη που επεμβαίνει στις εξουσίες (ηθικές ή περιουσιακές) του δημιουργού και γίνεται χωρίς την άδεια του, χωρίς να συντρέχει άλλος λόγος που αίρει τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής. Η υπαιτιότητα απαιτείται μόνο για την αξίωση αποζημιώσεως, ενώ η ίδια η πράξη της προσβολής συνεπάγεται και το παράνομο. Ειδικότερα, το άρθρο 65 αποτελεί ειδική διάταξη σε σχέση με το άρθρο 914_ΑΚ το οποίο εφαρμόζεται μόνον όπου η ειδική διάταξη καταλείπει κενά και στο βαθμό που δεν είναι ασυμβίβαστη η ανάλογη εφαρμογή με το νομοθετικό πνεύμα που διέπει τις διατάξεις του ν. 2121/1993 (ΑΠ 509/2015). Προς διευκόλυνση της αποδείξεως της ζημίας του δικαιούχου και προσδιορισμό της πλήρους αποζημιώσεως καθορίζεται με το άρθρο 65 παράγραφος 2 εδαφ. β` ν.2121/1993 ένα ελάχιστο όριο αποζημιώσεως που είναι το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμεταλλεύσεως που διενήργησε χωρίς άδεια ο υπόχρεος (ΑΠ 438/2018, ΑΠ 649/2013). Εξάλλου στο ίδιο ως άνω άρθρο ορίζεται ότι αντί για αποζημίωση και χωρίς να απαιτείται υπαιτιότητα του υπόχρεο, ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος μπορεί να αξιώσει είτε την καταβολή του ποσού κατά το οποίο ο υπόχρεος έγινε πλουσιότερος από την εκμετάλλευση του έργου ή του αντικειμένου του συγγενικού δικαιώματος χωρίς άδεια του δημιουργού ή του δικαιούχου είτε την καταβολή του κέρδους που ο υπόχρεος αποκόμισε από την εκμετάλλευση αυτή (παρ.3).Οι προβλεπόμενες από το ως άνω άρθρο του ν. 2121/1993 κυρώσεις,έχουν σχετική αυτοτέλεια και μπορούν να λειτουργήσουν χωρίς άμεση προσφυγή στις γενικές διατάξεις του ΑΚ,οι οποίες μόνο συμπληρωματικά θα τύχουν εφαρμογής (Δ.Σκούρτης,Κυρώσεις για την προσβολή του δικαιώματος

πνευματικής ιδιοκτησίας ή του συγγενικού δικαιώματος ,ΕΛΔ 53,981 επ και ειδικότερα σελ. 982,ΕφΑθ1567/2014 Νομος,ΕφΑθ 8263/2007 ΔΕΕ 2008,1115,ΕφΑθ 1388/2000 ΕΛΔ 41,1408). Ειδικότερα η πρώτη παράγραφος του άρθρου 65 ενσωματώνει τις αξιώσεις του άρθρου 60 του ΑΚ και 70 του ΚΠολΔ,το οποίο (άρθρο 60 ΑΚ) ισχύει πλέον μόνο συμπληρωματικά όσον αφορά τις προϋποθέσεις εφαρμογής της παρ. 1,εδ. α' της παρ.2 ενσωματώνει την αξίωση του άρθρου 914ΑΚ, καθώς και τις αντίστοιχες ρυθμίσεις των άρθρων 57 εδαφ. γ, 59, 60 εδαφ. β' και 932 του ίδιου Κώδικα, το πραγματικό δε του κανόνα δικαίου που περιέχει η εν λόγω διάταξη, εις ό,τι αφορά την αποζημίωση και προϋποθέτει (περιλαμβάνει) υπαιτιότητα,παράνομη συμπεριφορά και ζημία (θετική και αποθετική) ΑΠ 509/2015, 1030/2010, 872/2009) και η παρ.3 α' αυτού καθιερώνει στο δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας την αξίωση απόδοσης του αδικαιολόγητου πλουτισμού (άρθρο 904 ΑΚ),δηλαδή την αποκατάσταση της ζημίας χωρίς υπαιτιότητα του υπόχρεου ή και παρά την επελθούσα παραγραφή της αξίωσης αποζημίωσης (Δ.Σκούρτης,ο.π σελ. 988-989). Η κατά τα άνω αξίωση της απόδοσης του αδικαιολόγητου πλουτισμού επιτρέπεται να σωρευτεί επικουρικά με την κατά την παρ. 2 αξίωση αποζημίωσης δηλαδή για την περίπτωση απόρριψης της κύριας βάση της αγωγής.Από την έναρξη της διατυπώσεως της τρίτης παραγράφου του άρθρου 65 του ν. 2121/1993 συνάγεται ότι, οι σε αυτήν αναφερόμενες εναλλακτικές δυνατότητες του δημιουργού ή του δικαιούχου συγγενικού δικαιώματος ήτοι η αναζήτηση του αδικαιολόγητου πλουτισμού και του αποκομισθέντος κέρδους του υπόχρεου δεν τελούν σε σχέση επικουρικότητας με την αξίωση αποζημίωσης της δεύτερης παραγράφου του ίδιου .Πρόκειται για διαζευτική ή εκλεκτική συρροή δικαιωμάτων επί της οποίας εφαρμόζονται αναλογικά οι διατάξεις των άρθρων 306 και 307 του ΑΚ (ΑΠ 804/2008 ΤΝΠ Νομος, ΕφΑθ 3694/2009 ΕΛΔ 50,1510).Έτσι ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος δύναται να επιλέξει μόνο μία εκ των τριών διαζευτικώς συρρευουσών αξιώσεων (αποζημίωσης-πλουτισμού-κέρδους).Μετά την επιλογή του, δεν δικαιούται να ασκήσει ταυτόχρονα ή διαδοχικά άλλη αξίωση.Ωστόσο επιτρέπεται η σώρευση αξίωσης αποζημίωσης και αξίωσης αποδόσεως αδικαιολόγητου πλουτισμού. Επίσης, από τις διατάξεις των άρθρων του ΑΚ 904 παρ. 1 εδ. α, που ορίζει ότι όποιος έγινε πλουσιότερος χωρίς νόμιμη αιτία από την περιουσία ή με ζημία

άλλου έχει υποχρέωση να αποδώσει την ωφέλεια και 938, που ορίζει ότι όποιος οφείλει αποζημίωση από αδικοπραξία έχει την υποχρέωση, κατά τις διατάξεις του αδικαιολογήτου πλουτισμού, να αποδώσει ό,τι περιήλθε σ' αυτόν, ακόμη και αν η απαίτηση από την αδικοπραξία έχει παραγραφεί, προκύπτει ότι αν από την τέλεση αδικοπραξίας δεν επήλθε μόνο ζημία σε άλλον, αλλά συγχρόνως και ωφέλεια αδικοπραγήσαντος από την περιουσία ή με ζημία του αδικηθέντος, τότε, παρά την παραγραφή της αξίωσης από αδικοπραξία, υφίσταται αξίωση από αδικαιολόγητο πλουτισμό, η οποία υπόκειται εφεξής στη ρύθμιση των άρθρων 904 επ.ΑΚ και ειδικότερα, αν μεν η αδικοπραξία έγινε με αμέλεια από τη διάταξη του άρθρου 909ΑΚ, κατά την οποία υποχρεούται σε απόδοση της ωφελείας, εφόσον είναι πλουσιότερος κατά το χρόνο επιδόσεως της αγωγής, διότι απόδοση ανύπαρκτου πλουτισμού δεν νοείται, ούτε στο σκοπό του νομοθέτη ανταποκρίνεται, αν δε έγινε με πρόθεση, από τη διάταξη του άρθρου 911 αρ. 2ΑΚ, με ανάλογη εφαρμογή αυτής, η οποία, όπως προκύπτει από τη διατύπωση του άρθρου 904 παρ. 1 εδαφ. β ΑΚ, που εφαρμόζεται στην περίπτωση αποδόσεως ωφελείας, που αποκτήθηκε από παράνομη ή ανήθικη αιτία, η οποία θεμελιώνεται σε δικαιοπραξία, διότι η ωφέλεια από αδικοπραξία με πρόθεση, αποτελεί πλουτισμό από παράνομη αιτία και ο νόμος αποσκοπεί να αποδοθεί η κτηθείσα από την αιτία αυτή ωφέλεια. Από τα ανωτέρω συνάγεται, ότι για να τύχουν εφαρμογής οι προπαρατεθείσες διατάξεις του αδικαιολογήτου πλουτισμού και να αποτελέσουν βάση αγωγής, πρέπει να συντρέχουν οι όροι της αδικοπραξίας, να έχει παραγραφεί η εξ αυτής αγωγή (άρθρο 937 ΑΚ) και να συντρέχουν και οι προϋποθέσεις, ως άνω, εκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού (ΟΛΑΠ 8/2018). Επίσης από την ίδια άνω διάταξη του άρθρου 904 ΑΚ προκύπτει ότι η αξίωση του αδικαιολογήτου πλουτισμού, από άποψη ουσιαστικού δικαίου είναι επιβοηθητική, ασκούμενη όταν συντρέχουν οι προϋποθέσεις για τη θεμελίωση αξιώσεως από σύμβαση ή αδικοπραξία, αφού σε αντίθετη περίπτωση δεν δύναται να γίνει λόγος για έλλειψη νόμιμης αιτίας (ΑΠ 28/2010, απ 16/2008 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Συνεπώς αν η αγωγή στηρίζεται ως προς τη σωρευμένη ακόμα και επικουρικά βάση, από αδικαιολόγητο πλουτισμό, στα ίδια πραγματικά περιστατικά στα οποία θεμελιώνεται και η αγωγή από σύμβαση ή αδικοπραξία, είναι νομικά αβάσιμη ως την αγωγική βάση από τον αδικαιολόγητο πλουτισμό γιατί, αφού κατά τα εκτιθέμενα στην

αγωγή, υπάρχει σύμβαση ή αδικοπραξία ο ενάγων μπορεί να ασκήσει τις αξιώσεις του από αυτές, όχι όμως να προσφύγει έστω και επικουρικά στη βάση του αδικαιολόγητου πλουτισμού.

Επιπλέον, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 63 και 65 του ως άνω νόμου συνάγεται ότι η υπαίτια προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας του δημιουργού πάνω στο έργο ή των συγγενικών δικαιωμάτων του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης θεμελιώνει υποχρέωση σε αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Από το άρθρο 932 ΑΚ προκύπτει ότι σκοπός της διάταξης είναι να επιτυγχάνεται μία υπό ευρεία έννοια αποκατάσταση του παθόντος για την ηθική του βλάβη, λόγω της αδικοπραξίας, ώστε αυτός να απολαύει μία δίκαιη και επαρκή ανακούφιση και παρηγοριά, χωρίς, από το άλλο μέρος, να εμπορευματοποιείται η προσβληθείσα ηθική αξία και να επεκτείνεται υπέρμετρα το ύψος της αποζημίωσης για ηθική βλάβη, που δεν μπορεί να αποτιμηθεί επακριβώς σε χρήμα. Με βάση τον σκοπό αυτόν αντλούνται, στη συνέχεια, ως ουσιώδη χαρακτηριστικά της έννοιας του "ευλόγου" εκείνα τα στοιχεία που αποτελούν τα πλέον πρόσφορα μέσα για την εκπλήρωση του εν λόγω σκοπού της διάταξης. Τέτοια στοιχεία είναι κυρίως: το είδος και η βαρύτητα της ηθικής προσβολής, η περιουσιακή, κοινωνική και προσωπική κατάσταση των μερών και κυρίως του παθόντος, η βαρύτητα του πταίσματος του δράστη (στον βαθμό που επηρεάζει την ένταση της ηθικής βλάβης), η βαρύτητα του τυχόν συντρέχοντος πταίσματος του θύματος, οι όλες ειδικότερες συνθήκες πρόκλησης της ηθικής βλάβης. Ο καθορισμός του ποσού της επιδικαζόμενης ευλόγου χρηματικής ικανοποίησης προσδιορίζεται με βάση τα εκ του νόμου προσδιοριστικά στοιχεία (συνθήκες αδικοπραξίας, έκταση βλάβης, συνέπειες αυτής οικονομική κατάσταση των μερών κλπ) μεταξύ των οποίων βεβαίως είναι και η τυχόν συνυπαιτιότητα του παθόντος (ΑΠ 1438/2002 ΝοΒ 51.1036), η οποία προς τούτο (καθορισμό της χρηματικής ικανοποίησης) λαμβάνεται αυτεπαγγέλτως υπόψη (ΕφΝαυπλ. 338/2007 και εκεί παραπομπή σε ΟΛΑΠ 1115/1986 ΝοΒ 35.769, ΑΠ 350/1999 Δνη 40.1515, ΑΠ 103/1989 Δ 21.396). Τα στοιχεία αυτά πρέπει να οδηγούν τον δικαστή να σχηματίσει την κατά το άρθρο 932 ΑΚ εύλογη κρίση του (όχι κατά τις υποκειμενικές του ανέλεγκτες αντιλήψεις, αλλά) κατ' εφαρμογή του αντικειμενικού μέτρου που θα εφάρμοζε και ο νομοθέτης, αν έθετε ο ίδιος τον κανόνα αποκατάστασης

της ηθικής βλάβης στην ατομική περίπτωση. Συνάγεται δε το αντικειμενικό αυτό μέτρο από τον ανωτέρω σκοπό του άρθρου 932 ΑΚ και, μέσω αυτού, από την όλη κλίμακα των υπερκειμένων σκοπών του συστήματος αποζημίωσης λόγω αδικοπραξίας του ΑΚ. Η κρίση του δικαστηρίου ουσίας, όσον αφορά το ύψος της επιδικαστέας χρηματικής ικανοποίησης αποφασίζεται με βάση τους ισχυρισμούς και τα αποδεικτικά στοιχεία που θέτουν στη διάθεσή του οι διάδικοι. Επιβάλλεται όμως, σε κάθε περίπτωση να τηρείται, κατά τον καθορισμό του επιδικαζόμενου ποσού, η αρχή της αναλογικότητας ως γενική νομική αρχή και δη αυξημένης τυπικής ισχύος [άρθρα 2 παρ. 1 και 25 του ισχύοντος Συντάγματος] με την έννοια ότι η σχετική κρίση του δικαστηρίου, δεν πρέπει να υπερβαίνει τα όρια όπως αυτά διαπιστώνονται από τα δεδομένα της κοινής πείρας και την κοινή περί δικαίου συνείδηση σε ορισμένο τόπο και χρόνο, που αποτυπώνονται στη συνήθη πρακτική των δικαστηρίων. Και τούτο, διότι μια απόφαση, με την οποία επιδικάζεται ένα ευτελές ή υπέρμετρα μεγάλο ποσό, ως δήθεν εύλογο κατά την ελεύθερη κρίση του δικαστηρίου, προς αποκατάσταση της ηθικής βλάβης, ευτελίζει, στην πρώτη περίπτωση, (όσον αφορά τον παθόντα), το σεβασμό της αξίας του ανθρώπου, και στην δεύτερη, (όσον αφορά τον υπόχρεο), το δικαίωμα της περιουσίας τους, αφού το δικαστήριο επεμβαίνοντας στη διαφορά μεταξύ ιδιωτών πρέπει, όπως προαναφέρθηκε να τηρεί δίκαιη ισορροπία ανάμεσα στα αντιτιθέμενα συμφέροντα, με παράλληλη προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Στο σημείο αυτό σημειώνεται ότι η έννοια της αναλογικότητας είναι έννοια αυστηρότερη του "ευλόγου" και συνακόλουθα το "εύλογο" εμπεριέχεται αναγκαίως στο "ανάλογο", άλλωστε την αρχή αυτή, υπό την προεκτεθείσα έννοια, εκφράζει και η υπερνομοθετικής ισχύος διάταξη του άρθρου 1 του πρώτου πρόσθετου πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, υπό την έννοια ότι πρέπει να υπάρχει μια ανεκτή σχέση αναλογικότητας μεταξύ των χρησιμοποιούμενων μέσων και του σκοπού που επιδιώκει κάθε μέτρο, το οποίο αποστερεί ένα άτομο από θεμελιακό δικαίωμά του, όπως από την ιδιοκτησία του (ΑΠΟΛ. 6/2009, ΑΠΟΛ. 10/2017, 9/2015, ΑΠ 90/2017, 622/2017 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, οι αγωγές αποζημίωσης και χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης, που θεμελιώνονται στις διατάξεις των ανωτέρω άρθρων, υπάγονται στην καθ' ύλην αρμοδιότητα, που καθορίζεται βάσει της αξίας του αντικειμένου της διαφοράς και της φύσης αυτής (ΕφΠειρ 459/2016, ΤΝΠ

NOMΟΣ, και εκεί παραπομπή σε Βασιλείου Βαθρακοκοίλη, Ερμηνεία - Νομολογία Αστικού Κώδικα, Τόμος Α', Αθήνα 2001, υπό το άρθρο 57, αριθμοί 43, 48, σελίδες 282 - 283). Τέλος το νομικό πρόσωπο ως φορέας εννόμων αγαθών, μπορεί να ζητήσει χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, αν με την αδικοπραξία προσβλήθηκε η εμπορική του πίστη, η επαγγελματική του υπόληψη και γενικά το εμπορικό του μέλλον, αποδεικνύοντας ότι υπέστη τέτοια, διότι η ηθική βλάβη στα νομικά πρόσωπα δεν αναφέρεται, όπως στα φυσικά πρόσωπα, σε ενδιάθετο αίσθημα αναγόμενο στον εσωτερικό κόσμο κρινόμενο με τα δεδομένα της ανθρώπινης λογικής χωρίς αποδείξεις, αλλά σε μία συγκεκριμένη βλάβη που έχει υλική υπόσταση (ΕφΘρ 586/2009, ΜΕφΘεσ 78/2018).

Στην υπό κρίση αγωγή, όπως παραδεκτά, με τις έγγραφες προτάσεις συμπληρώθηκε (κατ' άρθρο 224ΚΠολΔ), ο ενάγων εκθέτει ότι είναι οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενών δικαιωμάτων, που συστάθηκε νομίμως και ο οποίος έχει ως καταστατικό του σκοπό τη διαχείριση και προστασία των πνευματικών δικαιωμάτων επί των μουσικών έργων των μελών του (συνθετών, στιχουργών, εκδοτών/υποεκδοτών μουσικών έργων και κληρονόμων των ανωτέρω δημιουργών). Ότι στα πλαίσια της εν λόγω δραστηριότητάς του έχει συνάψει αφενός μεν συμβάσεις εκχώρησης με τους Έλληνες δημιουργούς, που ρητώς κατονομάζονται στην αγωγή και αφετέρου συμβάσεις αμοιβαίας εκπροσώπησης με τις αντίστοιχες αλλοδαπές εταιρείες πνευματικής ιδιοκτησίας, που κατονομάζονται στο αγωγικό δικόγραφο και λειτουργούν στο εξωτερικό, βάσει των οποίων το σύνολο των Ελλήνων και αλλοδαπών πνευματικών δημιουργών (μουσικοσυνθετών και στιχουργών) έχουν εκχωρήσει έναντι αμοιβής στον ενάγοντα το δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου τους. Ότι μορφή της άνω εκμετάλλευσης αποτελεί και η δημόσια εκτέλεση των κάθε φύσης έργων είτε γίνεται ζωντανά είτε με μηχανικά μέσα και ότι το δικαίωμα της παροχής άδειας για την ως άνω εκμετάλλευση παραχωρήθηκε από το σύνολο των πνευματικών δημιουργών έναντι αμοιβής στον ενάγοντα. Ότι η εναγόμενη - ομόρρυθμη εταιρεία διατηρεί και εκμεταλλεύεται επιχείρηση μουσικού ενδιαφέροντος (καφετερία) με διακοιτικό τίτλο [redacted] που βρίσκεται στην [redacted] στην οποία εκτελούνται δημόσια μουσικά έργα του [redacted]

προστατευόμενου από τον ενάγοντα μουσικού ρεπερτορίου. Ότι η εναγόμενη, παράνομα και χωρίς την εκ του νόμου απαιτούμενη άδεια δημόσιας εκτέλεσης μουσικών έργων, έκανε χρήση του προστατευόμενου μουσικού ρεπερτορίου του και δη εκτέλεσε δια των προστηθέντων της προσώπων δημόσια τα δειγματοληπτικά κατά τίτλο και όνομα δημιουργού, αναφερόμενα στην αγωγή μουσικά έργα, κατά το επίδικο χρονικό διάστημα των ετών 2018, 2019, 2020 (για 7 μήνες), 2021 (για 7 μήνες), αφού δεν κατέβαλε τη συνήθως καταβαλλόμενη για το συγκεκριμένο είδος εκμετάλλευσης αμοιβή, προσβάλλοντας παράνομα και υπαίτια τα επί των έργων αυτών περιουσιακά δικαιώματα της πνευματικής τους ιδιοκτησίας, την οποία έχουν εκχωρήσει σε αυτόν (ενάγοντα) οι τελευταίοι, παρά το γεγονός ότι οχλήθηκε εγγράφως προς τούτο. Ότι η αμοιβή ανερχόταν μηνιαίως και σύμφωνα με το δημοσιοποιηθέν νομίμως αμοιβολόγιο για επιχειρήσεις όπως αυτή της εναγόμενης για το έτος 2018 στο ποσό των 476,16 ευρώ, για το έτος 2019 στο ποσό των 476,16 ευρώ, για το έτος 2020 στο ποσό των 277,76 ευρώ και για το έτος 2021 στο ποσό των 277,76 ευρώ και συνολικά στο ποσό των 1.507,84 ευρώ. Ότι περαιτέρω από την άνω παράνομη και αξιόποινη πράξη της εναγομένης αυτός (ενάγων) υπέστη ηθική βλάβη, αφού προσβλήθηκε η φήμη, η πίστη, η υπόληψη, το κύρος των εργασιών και του μέλλοντος του οργανισμού ενόψει των συμβάσεων που έχουν όπως προεκτέθηκε με Έλληνες και αλλοδαπούς δημιουργούς, τον οποίο (ενάγοντα) έχουν καταστήσει εκδοχέα των πνευματικών δικαιωμάτων τους. Ως εκ τούτων ο ενάγων επιδιώκει όπως υποχρεωθεί η εναγόμενη να του καταβάλει το ποσό των 3.015,68 ευρώ ως αποζημίωση για την παράνομη και υπαίτια (εν γνώσει της) εκμετάλλευση του απ' αυτόν προστατευόμενου ρεπερτορίου της, συνιστάμενη στο διπλάσιο της συνήθως καταβαλλόμενης αμοιβής του αντίστοιχου είδους εκμετάλλευσης, κατά τις αναφερόμενες στην αγωγή διακρίσεις, καθώς και το ποσό των 3.000,00 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης ήτοι συνολικά το ποσό των (3.015,68+3.000=) 6.015,68 ευρώ με το νόμιμο τόκο τα άνω ποσά από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση άλλως και όλως επικουρικώς με βάση το άρθρο 65 παρ. 3 ν. 2121/2013 στο οποίο ενσωματώνονται οι διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού (άρθρο 904 ΑΚ) το ποσό των 1.507,84 ευρώ, κατά το οποίο ωφελούμενη από την άνευ αδείας και άνευ καταβολής νομίμου αμοιβής για δημόσια εκτέλεση

μουσικής στην επιχείρησή της και έγινε πλουσιότερη σε βάρος της περιουσίας του (ενάγοντος), χωρίς νόμιμη αιτία. Εισέτι δε ο ενάγων ζητεί να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή η απόφαση που θα εκδοθεί και να καταδικαστεί η εναγόμενη στην δικαστική του δαπάνη, ποσού 700,00 ευρώ, όπως αναλυτικά περιγράφεται στο αγωγικό δικόγραφο.

Η εναγομένη ισχυρίσθηκε με τις έγγραφες προτάσεις της, που προκατέθεσε στο Δικαστήριο, ότι αναρμόδια καθ' ύλην εισήχθη προς εκδίκαση η ένδικη αγωγή ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρο 263 περ. α' ΚΠολΔ) κατά την τακτική διαδικασία καθόσον πρόκειται για αγωγή δικαστικού καθορισμού της οριστικής εύλογης αμοιβής του ενάγοντα, λόγω της άρνησης της εναγομένης-χρήστριας να καταβάλει στον ενάγοντα Οργανισμό Συλλογικής Διαχείρισης την καθορισθείσα απ' αυτόν εύλογη αμοιβή του, υπαγόμενη κατ' άρθρο 22 παρ. 6 και 7 ν. 4481/2017 στην εξαιρετική υλική αρμοδιότητα του Μονομελούς Πρωτοδικείου και εκδικαζόμενη με την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρα 614 ΚΠολΔ). Στην προκειμένη περίπτωση από το σύνολο των αναφερομένων στην αγωγή πραγματικών περιστατικών προκύπτει ότι η ένδικη διαφορά συνιστά αξίωση αποζημίωσης του ενάγοντος λόγω ζημίας που υπέστη εξαιτίας υπαίτιας και παράνομης προσβολής των πνευματικών δικαιωμάτων των προστατευόμενων απ' αυτόν μουσικών έργων, που λαμβάνει χώρα δυνάμει δημόσιας εκτέλεσης μουσικής χωρίς νομίμη άδεια, στηριζόμενη στο άρθρο 65 παρ. 2 ν 2121/1993, που κατά την κρατούσα γνώμη στη θεωρία και τη νομολογία είναι ειδική διάταξη σε σχέση με το άρθρο 914 ΑΚ. Πρόκειται δηλαδή για αξίωση αποζημίωσης έχουσα αδικοπρακτική φύση υπαγόμενη στην καθ' ύλην αρμοδιότητα του παρόντος δικαστηρίου, λόγω του επιδίκου ύψους αυτής (άρθρο 14 παρ.1 ΚΠολΔ) και εκδικαζόμενη με τις διατάξεις της τακτικής διαδικασίας (ν.4335/2015 σε συνδυασμό με το ν. 4842/2021). Ακολούθως, η προβληθείσα από την εναγόμενη δικονομική ένσταση περί καθ' ύλην αναρμοδιότητας του παρόντος Δικαστηρίου απορριπτέα κρίνεται ως αβάσιμη, καθόσον στην προκειμένη δεν πρόκειται περί ενοχικής αξίωσης για καταβολή ευλόγου αμοιβής λόγω δημόσιας χρήσης μουσικής κατ' άρθρο 49 του ν. 2121/1993.

Περαιτέρω δε με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα η υπό κρίση αγωγή, για το παραδεκτό της οποίας προσκομίσθηκε από τον ενάγοντα α) η κατ' άρθρο

237 παρ.1 ΚΠολΔ (όπως ισχύει μετά αντικατάστασή του με το άρθρο 12 του ν. 4842/2021) από 7.12.2022 εξουσιοδότηση (με βεβαίωση του γνησίου της υπογραφής) του ενεργούντος με την ιδιότητα του διευθυντή της Δημόσιας Εκτέλεσης του ενάγοντα, (σχ. το από 14.10.2022 πρακτικό ΔΣ του ενάγοντα) προς τον πληρεξούσιο δικηγόρο του ενάγοντα, (ΑΜ ΔΣΘ), με την οποία δηλώνεται προς αυτόν η παροχή πληρεξουσιότητας για τις διενεργηθείσες πράξεις της προδικασίας καθώς και την παράστασή του στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου (άρθρα 96 παρ.1,104 και 237 παρ. 1 ΚΠολΔ), β) η κατ' άρθρο 3 παρ.2 ν.4640/2019 από 30.7.2022 έγγραφη ενημέρωση για τη δυνατότητα προσφυγής στη διαμεσολάβηση (με υπογραφή τόσο του πληρεξουσίου δικηγόρου του ενάγοντα όσο και του νομίμου ως άνω εμπορικού διευθυντή αυτού, , αρμόδια (καθ' ύλη και κατά τόπο) και παραδεκτά φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρα 14 παρ.1^α, 25 και 219 ΚΠολΔ) κατά την προσηκουσα τακτική διαδικασία όπως ισχύει μετά την αντικατάστασής της με το άρθρο 1 άρθρο τέταρτο ν. 4335/2015 και εφαρμόζεται επί δικογράφων κατατεθειμένων από 1.1.2016 και ν.4842/2021 που εφαρμόζεται επί δικογράφων κατατεθειμένων από την 1.1.2022, όπως το κρινόμενο) και είναι ορισμένη, απορριπτομένων των περί του αντιθέτου ισχυρισμών της εναγομένης, αφού διαλαμβάνονται όλα τα κατά το άρθρο 216 παρ.1 ΚΠολΔ αναγκαία για την πληρότητα του δικογράφου της στοιχεία. Ειδικότερα, για τη δικονομική πληρότητά της αγωγής δεν ήταν αναγκαία η αναφορά, πέραν των περιστατικών για την ενεργητική νομιμοποίηση του ενάγοντος, των συγκεκριμένων συμβάσεων διαχείρισης και προστασίας που συνήψαν, ως οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας, με τους αναφερόμενους στην αγωγή πνευματικούς δημιουργούς, βάσει των οποίων του έχουν εκχωρήσει, έναντι αμοιβής, τη διαχείριση και προστασία του περιουσιακού δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας τους, δηλαδή του αποκλειστικού και απόλυτου δικαιώματος της εκμετάλλευσης του έργου τους, όπως αβάσιμα ισχυρίζεται η εναγόμενη, καθόσον, όπως προελέχθηκε, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 του ν. 2121/1993 οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας, όπως είναι ο ενάγων, τεκμαίρεται ότι έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης και προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν

μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Συνεπώς για την ενεργητική νομιμοποίηση του ενάγοντος αρκεί η έγγραφη δήλωσή του (με την αγωγή) ότι του έχει εκχωρηθεί από τους δειγματοληπτικώς αναφερόμενους δημιουργούς και για τα δειγματοληπτικώς αναφερόμενα έργα η διαχείριση και προστασία του περιουσιακού δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας τους, χωρίς μάλιστα να απαιτείται η διευκρίνιση αν τούτο έγινε με μεταβίβασή του περιουσιακού δικαιώματος ή με παροχή της οικείας πληρεξουσιότητας (βλ. Γ.Κουμάντο, ο.π σελ. 343-344). Τα ίδια ισχύουν κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 55 παρ.2,3 του ν. 2121/1993 και για τους αλλοδαπούς οργανισμούς, με τους οποίους ο ημεδαπός (οργανισμός) συνάπτει συμβάσεις αμοιβαιότητας, κατ' άρθρο 72 παρ. 3 ν. 2121/1993. Και στην περίπτωση αυτή αρκεί η έγγραφη (με το εισαγωγικό δικόγραφο της δίκης) δήλωση να αναφέρεται στους δειγματοληπτικώς εκτιθέμενους αλλοδαπούς δημιουργούς και τα έργα τους και στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, με τους οποίους έχει συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας. Από την έγγραφη, κατ' άρθρο 55 § 2 εδ. α' ν. 2121/1993 (βλ. για την έγγραφη δήλωση επί αλλοδαπού ρεπερτορίου ΕφΑθ 350/2012 ΔίΜΕΕ 2012.363) αυτή δήλωση περί της ενεργητικής νομιμοποίησης του ενάγοντος προς άσκηση της ένδικης αγωγής παρέπεται ότι οι σχετικές συμβάσεις είναι σε ισχύ κα συνεπώς, δεν ήταν αναγκαία, για το ορισμένο της ένδικης αγωγής , η αναφορά ότι έλαβε χώρα ανανέωση της προστασίας με διαδοχικές σχετικές συμβάσεις ή παροχή πληρεξουσιότητας. Επιπλέον δε η ένδικη αγωγή είναι νόμιμη, ερειδόμενη ως προς την κύρια βάση της στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 § 1, 3 § 1 περ. η', 6, 12, 32 § 1 εδ. γ', 54, 55 §§ 1, 2, 56 § 3 εδ. ε', 63B, 65 § 2, 72 § 3 ν.2121/1993, 287, 297, 299, 340, 346, 914, 932, 938 ΑΚ ως και των άρθρων 907 και 908 παρ. 1 εδ. γ', 176 και 191 παρ.2 ΚΠολΔ. Όσον αφορά την επικουρική της βάση την επιχειρούμενη να θεμελιωθεί στις διατάξεις των άρθρων 65 παρ. 3, 5 ν. 2121/1993 σε συνδυασμό με τις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού κατ' άρθρο 904 επ ΑΚ, απορριπτέα κρίνεται ως νόμω αβάσιμη καθόσον στηρίζεται στα ίδια πραγματικά περιστατικά στα οποία θεμελιώνεται και η κρινόμενη αγωγή από αδικοπραξία και δη δεν λείπουν οι προϋποθέσεις άσκησης αγωγής από αδικοπραξία και ούτε ο ενάγων αναφέρει πραγματικά περιστατικά πρόσθετα ή διάφορα από εκείνα που θεμελιώνεται η αγωγή (βλ. ΑΠ

493/2010, ΑΠ2019/2007 και ΕφΑθ 1932//2011, Γεωργιάδης – Σταθόπουλος Ερμην. ΑΚ άρθρο 904). Πρέπει, επομένως, αφού για το παραδεκτό της συζήτησης καταβλήθηκε, λόγω του καταψηφιστικού της αντικειμένου, το ανάλογο τέλος δικαστικού ενσήμου με τις νόμιμες υπέρ τρίτων προσαυξήσεις (βλ. υπ' αριθμό e-Παράβολο Υπουργείου Οικονομικών και από 23.12.2022 εξοφλητική απόδειξη αυτού της Alpha Bank) και προσκομίσθηκαν, κατ' άρθρο 61 παρ.3 του ν.4194/2013 τα γραμμάτια προκαταβολής εισφορών και ενσήμων των πληρεξουσίων δικηγόρων των διαδικών (σχ. υπ' αριθμό Β070895/22.12.2022 γραμμάτιο ΔΣ Θεσσαλονίκη και υπ' αριθμό Θ06439/29.12.2022 γραμμάτιο ΔΣ Θεσπρωτίας αντίστοιχα), να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν.

Η εναγομένη με τις έγγραφες προτάσεις της και την προσθήκη επ' αυτών, που προκατέθεσε ενώπιον του Δικαστηρίου αρνήθηκε την αγωγή ισχυριζόμενη ότι δεν διαθέτει ντι-τζέι, ούτε κάνει χρήση σι-ντι(cd) ή άλλων τύπου δίσκων ή μέσων αποθήκευσης δεδομένων, ούτε αναπαράγεται μουσική από το δημόσια προσβάσιμο διαδίκτυο καθώς και ότι η μουσική, που αναπαράγεται στο κατάστημά της αποτελεί μουσικό ρεπερτόριο της ' 'StereoCLoud' ' και της 'Soundreef Ltd' ' για το οποίο της έχει χορηγηθεί άδεια δημόσιας εκτέλεσης από το σωματείο με την επωνυμία ΠΑΣΚΕΔΙ, αποκλειστικό αντιπρόσωπο των ανωτέρω. Ο άνω ισχυρισμός αποτελεί αιτιολογημένη άρνηση της αγωγής και θα ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσία. Περαιτέρω και επικουρικά η εναγομένη ισχυριζόμενη ότι δεν υπήρξε εκ μέρους του ενάγοντα πρόθεση διαπραγμάτευσης του ύψους της αμοιβής του αναφορικά με την παρεχόμενη σε αυτή σχετική άδεια χρήσης των δικαιωμάτων αυτού (ενάγοντα) κατά παράβαση του άρθρου 22 ν. 4481/2017 υπέβαλε αίτημα για μείωση της επιδικαζόμενης σε αυτόν αποζημίωσης εντός των ορίων εύλογων ορίων. Το άνω αίτημα απορριπτέο κρίνεται ως νόμο αβάσιμο, ως στηριζόμενο σε εσφαλμένη προϋπόθεση, δεδομένου ότι ο ενάγων με την κρινομένη αγωγή του δεν επιδιώκει εύλογη αμοιβή αλλά αποζημίωση, λόγω παράνομης χρήσης του προστατευόμενου ρεπερτορίου του, που δεν μπορεί με βάση το νόμο να είναι μικρότερη από το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά το νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης καθώς και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, σύμφωνα με τα άρθρα 63 και 65 του ως άνω νόμου.

Από την εκτίμηση του συνόλου των αποδεικτικών μέσων, όλα τα έγγραφα που νόμιμα προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι, τα οποία λαμβάνονται υπόψη άλλα για τη συναγωγή αποδείξεων και άλλα για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, χωρίς κανένα να παραλείπεται για την ουσιαστική διάγνωση της παρούσας διαφοράς, αποδείχτηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά:

Ο ενάγων είναι ο προβλεπόμενος από τις διατάξεις του άρθρου 54 παρ.1 ν. 2121/1993 σε συνδυασμό με τις διατάξεις του ν.4481/2017 και την Ευρωπαϊκή Οδηγία 2014/26/ΕΕ μη κερδοσκοπικός οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενών δικαιωμάτων. Έχει συσταθεί νόμιμα κατά το ν. 1667/1986 και λειτουργεί ως αστικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία ' 'Η ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ' ', αφού το καταστατικό του καταχωρήθηκε στο οικείο μητρώο Συνεταιρισμών του Ειρηνοδικείου Αθηνών δυνάμει της με αριθμό 5/2001 πράξης του Ειρηνοδικείου Αθηνών σε συνδυασμό με την υπ' αριθμό 43/2018 τροποποιητική πράξη του ιδίου ως άνω Δικαστηρίου και η λειτουργία του εγκρίθηκε με την υπ' αριθμό 2170/2003 απόφαση (διοικητική άδεια) του Υπουργού Πολιτισμού (ΦΕΚΒ' 323/18.3.2003). Ο άνω οργανισμός έχει, κατά το καταστατικό του, ως σκοπό, τη διαχείριση και προστασία των δικαιωμάτων της πνευματικής ιδιοκτησίας εν γένει και δη επί μουσικών έργων των μελών του, ήτοι συνθετών και στιχουργών, εκδοτών/υποεκδοτών μουσικών έργων και εν γένει δικαιούχων στην Ελλάδα δυνάμει της ισχύουσας νομοθεσίας και των διεθνών συμβάσεων. Για την υλοποίηση δε του άνω σκοπού έχει συνάψει αφενός μεν συμβάσεις εκχώρησης με καταπιστευτικές μεταβιβάσεις με τους αναφερόμενους στην αγωγή Έλληνες πνευματικούς δημιουργούς-μέλη του, τα έργα των οποίων διαχειρίζεται κατ' αποκλειστικότητα αφετέρου δε συμβάσεις αμοιβαίας εκπροσώπησης με τις αντίστοιχες και προσδιοριζόμενες στο δικόγραφο εταιρείες πνευματικής ιδιοκτησίας, που λειτουργούν στο εξωτερικό ενόψει του ότι ο ενάγων αποτελεί μέλος της Παγκόσμιας Συνομοσπονδίας Οργανισμών Συλλογικής Διαχείρισης (CISAC). Δυνάμει των άνω συμβάσεων, το σύνολο των Ελλήνων και αλλοδαπών πνευματικών δημιουργών (μουσικοσυνθέτες και στιχουργοί), που αναφέρονται αναλυτικά στο αγωγικό δικόγραφο, έχουν εκχωρήσει έναντι αμοιβής στον ενάγοντα το αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου τους,

υπάρχοντος και μέλλοντος να υπάρξει, μορφή της οποίας (εκμετάλλευσης) αποτελεί και η δημόσια εκτέλεση των πάσης φύσης μουσικών έργων τους, είτε αυτή γίνεται ζωντανά μέσω ορχήστρας είτε μέσω ηχητικών συστημάτων αναπαραγωγής και αναμετάδοσης ήχου σε κέντρα διασκέδασης, ντισκοτέκ, ταβέρνες, μπαρ, καφετερίες, εστιατόρια και γενικά σε χώρους όπου εκτελείται δημόσια μουσική. Το δικαίωμα παροχής έγγραφης αδειάς για την εν λόγω μορφή εκμετάλλευσης (κατ' άρθρο 14 ν. 2121/1993) παραχωρήθηκε από το σύνολο των πνευματικών δημιουργών, έναντι αμοιβής, το ύψος της οποίας περιέχεται στο δημοσιευόμενο αμοιβολόγιο (άρθ. 32 ν. 2121/1993), στον ενάγοντα, ο οποίος συνεπώς νομιμοποιείται στην άσκηση αυτού, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 55 παρ. 2 και 3 ν.2121/1993. Η εναγομένη – ομόρρυθμη εταιρεία, που εδρεύει στην (επί της δημ.) έχει τη διαχείριση και εκμετάλλευση καταστήματος υγειονομικού ενδιαφέροντος με το διακριτικό τίτλο , εμβαδού 100 τ.μ περίπου, το οποίο δεν αμφισβητήθηκε ειδικότερα από την εναγόμενη παρά τον ισχυρισμό της σχετικά με την ωφέλιμη επιφάνεια πελατών του άνω καταστήματος. Επιπλέον, η εναγόμενη, όπως άλλωστε διαπιστώθηκε και από υπαλλήλους του ενάγοντα, περιλαμβανομένου και του μάρτυρα απόδειξης και δεν αμφισβητείται ούτε και από την ίδια, λειτουργούσε καθημερινά από τις πρωινές ώρες μέχρι αργά το βράδυ καθ' όλη τη διάρκεια των επιδίκων ετών 2018, 2019 και κατά τους μήνες Ιανουάριο, Φεβρουάριο, Ιούνιο έως και Οκτώβριο του 2020 και από Ιούνιο έως και Δεκέμβριο του 2021, τόσο ως καφετερία όσο και μπάρ (κέντρο διασκέδασης) με παροχή οινοπνευματωδών ποτών και μουσικής. Χαρακτηριστικές προς τις ανωτέρω παραδοχές είναι και οι διαδικτυακές καταχωρήσεις της εναγόμενης για μουσικές εκδηλώσεις με ζωντανή μουσική, πάρτυ κ.λ.π, ενώ και η διάταξη και διαμόρφωση των χώρων της παραπέμπουν ευθέως σε επιχείρηση, για την λειτουργία της οποίας είναι απολύτως απαραίτητη η χρήση μουσικής προκειμένου να προσελκύσει, διατηρήσει και επαυξήσει την πελατεία της. Περαιτέρω, με βάση τα ίδια ως άνω αποδεικτικά μέσα, και ως συνακόλουθη και κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας παραδοχή, αποδεικνύεται η για τους προαναφερόμενους λόγους δημόσια εκτέλεση ηχογραφημένης μουσικής υψηλής δημοφιλίας, από μόνιμη ηχητική εγκατάσταση με γνωστό, ελληνικό και ξένο ρεπερτόριο, που συνήθως

ακούγεται και από ραδιοφωνικούς σταθμούς πανελληνίας εμβέλειας καθώς και την ύπαρξη σ' αυτό επαγγελματικής ηχητικής εγκατάστασης με δυνατότητα παραγωγής μουσικής σε υψηλά επίπεδα ντεσιμπέλ. Κατά το χρονικό διάστημα από 1.1.2018 μέχρι 31.12.2021 και δη κατά τους μήνες Ιανουάριο έως και Δεκέμβριο των ετών 2018 και 2019 και κατά τους μήνες Ιανουάριο, Φεβρουάριο, Ιούνιο έως και Οκτώβριο του 2020 και από Ιούνιο έως και Δεκέμβριο του 2021 η εναγόμενη έκανε χρήση του προστατευόμενου από τον ενάγοντα ξένου μουσικού ρεπερτορίου με μικτό τρόπο ήτοι με χρήση φυσικού προσώπου (disk jockey) και με μηχανικά μέσα, χωρίς να έχει την εκ του νόμου προβλεπόμενη άδεια του ενάγοντος για δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων. Ακολούθως ο ενάγων μέσω εξουσιοδοτημένων υπάλληλων επιχείρησε δια των έγγραφων οχλήσεων της εναγομένης και των νομίμων εκπροσώπων αυτής να επισημάνει στην τελευταία την νομική αναγκαιότητα λήψης νομίμου αδειάς για δημόσια εκτέλεση του προστατευόμενου απ' αυτόν μουσικού ρεπερτορίου και την καταβολή από μέρους της (εναγομένης) εύλογης αμοιβής για τη διαρκή χρήση ηχογραφημένης μουσικής με γνωστό ρεπερτόριο στην ανωτέρω επιχείρησή της, γεγονός που συνάγεται εμμέσως πλην όμως σαφώς από το περιεχόμενο των υπ' αριθμ. 16286/2.4.2019 και 2494/17.6.2021 απογραφικών-ενημερωτικών δελτίων, που συντάχθηκαν από εξουσιοδοτημένο υπάλληλο του ενάγοντα κατά την επίσκεψη στο κατάστημα της εναγομένης κατά τους άνω χρόνους και παραδόθηκαν στην εναγομένη, προκειμένου η τελευταία να ενημερωθεί για το ύψος της αμοιβής του ενάγοντα, λόγω της δημόσιας, χωρίς άδεια, εκτέλεσης έργων του μουσικού του ρεπερτορίου και ακολούθως να προβεί στις απαιτούμενες ενέργειες για τον εφοδιασμό της με την νόμιμη ως άνω άδεια, τα οποία (απογραφικά δελτία) δεν αμφισβητήθηκαν από την εναγομένη, πλην όμως η τελευταία ουδέν ενήργησε προς επίτευξη των ανωτέρω. Περαιτέρω δε αποδείχθηκε ότι η εναγόμενη την 6.8.2021 εκτέλεσε δημόσια στο ανωτέρω κατάστημα και έγιναν προσιτά στο κοινό, μεταξύ άλλων και τα κατωτέρω δειγματοληπτικά εκτιθέμενα μουσικά έργα των πιο κάτω δημιουργών, που ο ενάγων δηλώνει εγγράφως, βάσει του άρθρου 55 παρ, 2 και 3 του ν. 2121/1993 ότι του έχουν εκχωρήσει, βάσει συμβάσεων, την προστασία και διαχείριση των περιουσιακών δικαιωμάτων τους, που απορρέουν από τα πνευματικά τους έργα (σχ. η προσκομιζόμενη από 1.12.2022 έγγραφη δήλωση του νομίμου

εκπροσώπου του ενάγοντα, Ιωάννη Γκιόκα) και δη 1) τίτλος έργου Bust this town, δημιουργός Jones Kelly, ΟΣΔ PRS, 2) τίτλος έργου I feel it coming, δημιουργός Walter Henry Russel - ΟΣΔ ASCAP, Mckinney Martin Daniel – SOCAN, Homem Christo Guillame Emmanuel – PRS, Bangalter Thomas – PRS, Tesfaye Abel - SOCAN, 3) τίτλος έργου Wicked Soul, δημιουργός Collier Harry Stephen Laird - ΟΣΔ PRS, Langmaid Paul Benedict – PRS, Patterson Jeffrey Michael - PRS, 4) τίτλος έργου My sweet lord, δημιουργός Harrison George, ΟΣΔ PRS, 5) τίτλος έργου Rockabye, δημιουργός Patterson Jeck Robert - ΟΣΔ PRS, Malik Ammar – BMI. Η διενέργεια δε του άνω δειγματοληπτικού ελέγχου κατά τον άνω χρόνο μεταξύ των ωρών 13:40 και 14:10 από τον εξουσιοδοτημένο υπάλληλο του ενάγοντα, Αρκούδη Παναγιώτη του Δημητρίου, επιβεβαιώνεται τόσο από την προσκομιζόμενη από τον ενάγοντα απόδειξη ταμειακής μηχανής πώλησης αγαθών, που εξέδωσε η εναγόμενη κατά την παρουσία του άνω υπαλλήλου τον άνω χρόνο στο κατάστημά της όσο και από το σύνολο των εκτυπώσεων από την εφαρμογή αναγνώρισης τίτλων τραγουδιών Shazam, που ήταν στη διάθεση του άνω υπαλλήλου και αποτελεί εφαρμογή δημιουργίας ακουστικού αποτυπώματος (δείγματος) του μουσικού έργου που αναπαράγεται, το οποίο ελέγχεται μέσω της ιστοσελίδας Cis Net, της παγκόσμιας Συνομοσπονδίας Οργανισμών Συλλογικής Αυτοδιαχείρισης CISAC, μέλος της οποίας αποτελεί και ο ενάγων, τεκμηριωμένης ούτω της δημόσιας εκτέλεσης μουσικών έργων του προστατευόμενου ρεπερτορίου ενός ΟΣΔ, όπως στην προκειμένη περίπτωση του ενάγοντος. Η χρήση αυτή από την εναγομένη έγινε χωρίς προηγούμενη έγγραφη άδεια εκμετάλλευσης του ενάγοντα (άρθρο 14 ν. 2121/1993), ως νόμιμου εκδοχέα των δικαιωμάτων των ανωτέρω δημιουργών και χωρίς την καταβολή σ' αυτόν της κατ' άρθρο 56 παρ.3 του ν. 2121/1993 προβλεπόμενης αμοιβής. Προσέτι δε αποδείχθηκε ότι η εναγομένη αν και κλήθηκε από τον ενάγοντα να καταβάλει την οφειλομένη για τη χρήση αυτή αμοιβή του παραπάνω χρονικού διαστήματος, αρνήθηκε, συνεχίζοντας την εν γνώσει της παράνομη δημόσια εκτέλεση προστατευόμενων μουσικών έργων (βλ. κατάθεση μάρτυρα απόδειξης που εμπεριέχεται στη με αριθμό πρωτ. ΔΣΘ ΕΒ 0004665 2022/7.12.2022 ένορκη βεβαίωση). Η ανωτέρω ενέργεια της εναγομένης αποτελεί προσβολή του απόλυτου και αποκλειστικού δικαιώματος της εκμετάλλευσης του έργου τους και συνιστά πράξη παράνομη, που

οφείλεται σε υπαιτιότητα της εναγομένης καθόσον δεν αιτήθηκε να λάβει την απαιτούμενη άδεια αλλά και στη συνέχεια όταν της ζητήθηκε από τον ενάγοντα η οφειλόμενη αμοιβή αρνήθηκε να καταβάλει αυτή ενώ γνώριζε ότι μουσικό ρεπερτόριο που χρησιμοποιούσε, προστατεύεται από τον τελευταίο. Συνεπεία των ανωτέρω η εναγόμενη έχει έναντι του ενάγοντος υποχρέωση αποζημίωσης (άρθρο 65 παρ. 2 ν. 2121/1993), η οποία δεν μπορεί να είναι κατώτερη από το διπλάσιο της συνήθως καταβαλλόμενης αμοιβής για το συγκεκριμένο είδος εκμετάλλευσης από ομοειδείς με αυτής της εναγόμενης επιχείρησης, το εμβαδό της οποίας ανέρχεται στα 100 τμ. Για επιχειρήσεις αυτού του είδους, όπως της εναγομένης, κατάσταση υγειονομικού ενδιαφέροντος (καφέ-μπαρ), τα πνευματικά δικαιώματα υπολογίζονται σε εφάπαξ μηνιαίο ποσό και όχι σε ποσοστό επί των εξόδων, στο αμοιβολόγιο δε του ενάγοντα, σύμφωνα με το άρθρο 23 παρ. 2 ν. 4481/2017, ορίζεται ως το κατώτερο ύψος των πνευματικών δικαιωμάτων, για καταστήματα 100τμ, που λειτουργούν ως καφέ-μπαρ και προβαίνουν σε δημόσια εκτέλεση μουσικής το ποσό των 32,00 ευρώ μηνιαίως πλέον ΦΠΑ 24%(κατηγορία Α03. Συνεπώς η εναγόμενη τα ποσά που όφειλε να καταβάλει στον ενάγοντα ως πνευματικά δικαιώματα ανέρχονται ως εξής: Α) Για το έτος 2018, ήτοι από 1.1.2018 έως 31.12.2018 το συνολικό ποσό των 476,16 ευρώ (32,00 ευρώ μηνιαίως χ 12 μήνες = 384 + ΦΠΑ 24% ποσού 92,16 ευρώ), Β) Για το έτος 2019, ήτοι από 1.1.2019 έως 31.12.2019 το συνολικό ποσό των 476,16 ευρώ (32,00 ευρώ μηνιαίως χ 12 μήνες = 384 + ΦΠΑ 24% ποσού 92,16 ευρώ), Γ) Για το έτος 2020, ήτοι από 1.1.2020 έως 29.2.2020 και από 1.6.2020 έως 31.10.2020 το συνολικό ποσό των 277,76 ευρώ (32,00 ευρώ μηνιαίως χ 7 μήνες = 224 + ΦΠΑ 24% ποσού 53,76 ευρώ) και Δ) Για το έτος 2021, ήτοι από 1.6.2021 έως 31.12.2021 το συνολικό ποσό των 277,76 ευρώ (32,00 ευρώ μηνιαίως χ 7 μήνες = 224 + ΦΠΑ 24% ποσού 53,76 ευρώ). Συνεπώς η αμοιβή που έπρεπε να καταβάλλει η εναγόμενη για το είδος εκμετάλλευσης στην οποία προέβη, χωρίς άδεια, στο άνω χρονικό διάστημα ανέρχεται στο συνολικό ποσό των (476,16 + 476,16 + 277,76 + 277,76=) 1.507,84 ευρώ (σχ. το με αριθμό 00017753/14.7.2021 μετ' επικλήσεως του ενάγοντα προσκομιζόμενο σε φωτοαντίγραφο αναλυτικό πίνακα αμοιβών χρήσης μουσικής κατά το επίδικο χρονικό διάστημα). Ακολούθως η εναγόμενη έχει έναντι του ενάγοντα υποχρέωση αποζημίωσης, για την χρήση και εκμετάλλευση του μουσικού

ρεπερτορίου του κατά την λειτουργία της επιχείρησης της για τα ανωτέρω χρονικά διαστήματα, ανερχόμενη , όπως προαναφέρθηκε ,σύμφωνα με το άρθρο 65 παρ. 1 και 2 του ν. 2121/1993 σε συνδυασμό με τις διατάξεις για την αδικοπραξία, στο διπλάσιο της ανωτέρω οφειλόμενης αμοιβής, στο συνολικό ποσό των (1.507,84 € X 2=) 3.015,68 ευρώ και δη για το έτος 2018 το ποσό των (476,16 ευρώ οφειλόμενη αμοιβή x2=) 952,32 ευρώ, για το έτος 2019 το ποσό των (476,16 ευρώ οφειλόμενη αμοιβή x2=) 952,32 ευρώ, για το έτος 2020 το ποσό των (277,76 ευρώ οφειλόμενη αμοιβή x2=) 555,52 ευρώ και για το έτος 2021 το ποσό των (277,76 ευρώ οφειλόμενη αμοιβή x2=) 555,52 ευρώ. Η εναγόμενη αρνούμενη την γεγόμενη κατά τον προαναφερόμενο τρόπο προσβολή του απόλυτου δικαιώματος του πνευματικού μουσικού έργου του δικαιούχου ενάγοντος και την απορρέουσα εξ αυτής υποχρέωση για την καταβολή της άνω αποζημίωσης ισχυρίζεται ότι η μοναδική μουσική, που αναπαράγεται στο κατάστημά της προέρχεται από το μουσικό ρεπερτόριο της ' 'StereoCloud' ' και ' ' Soundreef' ' , (ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης), η τελευταία εκ των οποίων αποτελεί ΑΟΔ αδειοδοτημένη από το Ηνωμένο Βασίλειο, για την δημόσια εκτέλεση των οποίων (μουσικών ρεπερτορίων) έχει λάβει σχετικές άδειες από τον αποκλειστικό αντιπρόσωπο αυτών στην Ελλάδα το σωματείο με την επωνυμία ' ' ΠΑΣΚΕΔΙ' '. Ο άνω ισχυρισμός απορριπτός κρίνεται ως ουσία αβάσιμος καθόσον αφενός από κανένα στοιχείο δεν αποδεικνύεται ότι το ως άνω σωματείο είναι αρμόδιο για την έκδοση αδειών δημόσιας εκτέλεσης μουσικής, αφετέρου δε δεν προσκομίζεται απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού, με την οποία διαπιστώνεται η γνωστοποίηση στον ΟΠΙ της πρόθεσης δραστηριοποίησης της εταιρίας Soundreef Ltd στην Ελληνική Επικράτεια, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 4 παρ. 7 του ν. 4481/2017 (μη αναιρουμένου τούτου από το περιεχόμενο του χωρίς ημερομηνία εγγράφου του ΟΠΙ, που προσκομίζεται από την εναγομένη σύμφωνα με το οποίο γίνεται αναφορά περί της ολοκλήρωσης της διαδικασίας γνωστοποίησης την 26.11.2018 του δεύτερου εκ των άνω ΑΟΔ). Περαιτέρω δε από τα ίδια τα στοιχεία της δικογραφίας αποδείχθηκε ότι η εναγομένη κατά το επίδικο ως άνω χρονικό διάστημα δεν προέβαινε στο κατάστημά της σε δημόσια εκτέλεση αποκλειστικά και μόνο του εκπροσωπούμενου μέσω της Soundreef μουσικού ρεπερτορίου αλλοδαπών μουσικών δημιουργών, γεγονός που συνάγεται τόσο από την

παρουσία του μάρτυρα απόδειξης στο κατάστημα αυτής όσο και από το περιεχόμενο των προσκομιζόμενων σε φωτοαντίγραφο αναρτήσεων στο διαδίκτυο και στον ιστότοπο κοινωνικής δικτύωσης Facebook σύμφωνα με το οποίο (περιεχόμενο) φιλοξενούνται κατά καιρούς από την εναγόμενη επαγγελματίες μουσικοί καθώς και διοργανώνονται ανά τακτά χρονικά διαστήματα πλήθος μουσικών εκδηλώσεων κάθε είδους, ελεγχόμενων ως μη πειστικών των περί του αντιθέτου καταθέσεων των μαρτύρων ανταπόδειξης. Ακολούθως δε η χρήση της πλατφόρμας (ξένης) μουσικής της Soundreef δεν αναιρεί την υποχρέωση της εναγομένης να καταβάλει τις ανωτέρω οφειλόμενες αμοιβές στον ενάγοντα για την αποδεδειγμένη, χωρίς νομίμου άδειας, χρήση μουσικής, που ο τελευταίος διαχειρίζεται, ήτοι για τα πνευματικά δικαιώματα του μουσικού ρεπερτορίου των εκπροσωπούμενων και αναφερομένων ως άνω αλλοδαπών οργανισμών διαχείρισης καθώς και την οφειλόμενη αποζημίωση λόγω της ζημίας που υπέστη ο δικαιούχος ενάγων από την τεκμαιρόμενη προσβολή του απόλυτου δικαιώματος των πνευματικών δικαιωμάτων του προστατευόμενου απ' αυτόν μουσικού ρεπερτορίου.

Περαιτέρω δε ο ενάγων ως νομικό πρόσωπο και φορέας έννομων αγαθών υπέστη, λόγω της ως άνω παράνομης και υπαίτιας συμπεριφοράς της εναγομένης (εκμετάλλευση και συγκεκριμένα δημόσια εκτέλεση των μουσικών έργων προστατευόμενου απ' αυτόν μουσικού ρεπερτορίου, χωρίς άδεια), ηθική βλάβη αφού προσεβλήθη η εμπορική του πίστη, η επαγγελματική του υπόληψη, η φήμη του και το κύρος του στις συναλλαγές, ως συνεταιρισμός διαχείρισης και προστασίας της πνευματικής ιδιοκτησίας έναντι των εκπροσωπούμενων από αυτόν πνευματικών δημιουργών και αντίστοιχων αλλοδαπών φορέων, γεγονός που επιβεβαιώνεται και από το περιεχόμενο της ένορκης κατάθεσης του μάρτυρα απόδειξης ελεγχόμενου κάθε περί του αντιθέτου ισχυρισμού της εναγομένης. Ως εκ τούτου, σταθμίζοντας το είδος και την έκταση της προσβολής, τις συνθήκες υπό τις οποίες έλαβε χώρα η ένδικη αδικοπραξία, το βαθμό του πταίσματος της εναγομένης, την οικονομική κατάσταση των διαδίκων και τις εν γένει περιστάσεις, όπως εκτιμώνται με βάση τους κανόνες της κοινής πείρας και λογικής, κατά την κρίση του παρόντος Δικαστηρίου, πρέπει να επιδικασθεί στον ενάγοντα ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη,

το ποσό των διακοσίων πενήντα (250,00) ευρώ, το οποίο κρίνεται εύλογο και συνάδει προς την απορρέουσα από τις διατάξεις των άρθρων 5 παρ. 1 και 25 παρ. 1 του ισχύοντος Συντάγματος αλλά και των άρθρων 6 παρ. 1, 8 παρ. 2, 9 παρ. 2 και 10 παρ. 2 της Ε.Σ.Δ.Α. αρχή της αναλογικότητας.

Κατ' ακολουθίαν όλων των προαναφερθέντων, η υπό κρίση αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή ως βάσιμη κατ' ουσίαν κατά την κυρία βάση της και να υποχρεωθεί η εναγόμενη να καταβάλει στον ενάγοντα: α) ως αποζημίωση το συνολικό ποσό των τριών χιλιάδων δέκα πέντε ευρώ και εξήντα οχτώ λεπτών (3.015,68 €) και β) το ποσό των διακοσίων πενήντα ευρώ (250 €) ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη ο ενάγων, ήτοι το συνολικό ποσό των (3.015,68 + 250 =) 3.265,68 ευρώ με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της επίδικης αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση. Όσον αφορά το αίτημα κήρυξης της απόφασης προσωρινά εκτελεστή, το Δικαστήριο κρίνει ότι δεν συντρέχουν προς τούτο εξαιρετικοί λόγοι (μη αποτελούντος τέτοιου της επικαλούμενης αορίστως από τον ενάγοντα τρέχουσας οικονομικής συγκυρίας), καθώς και ότι η επιβράδυνση της εκτέλεσης δεν είναι δυνατόν να επιφέρει σημαντική ζημία στον ενάγοντα, γι' αυτό το αίτημα αυτό πρέπει να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμο. Τέλος η δικαστική δαπάνη πρέπει να συμψηφισθεί μεταξύ των διαδίκων, λόγω της μερικής νίκης και ήττας αυτών και να επιβληθεί μέρος των δικαστικών εξόδων της εναγομένης, κατά παραδοχή του σχετικού αιτήματος του ενάγοντος, σε βάρος της εναγομένης, ανάλογα με την έκταση της νίκης και της ήττας των διαδίκων (άρθρα 178, 189 παρ. 1, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ). Ειδικότερα δε το ύψος των δικαστικών εξόδων του ενάγοντος ανέρχεται, ενόψει του υποβληθέντος απ' αυτόν με τις έγγραφες προτάσεις του καταλόγου δικαστικής δαπάνης (κατ' άρθρο 190 παρ.1,237,238 ΚΠολΔ), στο ποσό των 425,12 ευρώ και δι σύμφωνα με το περιεχόμενο αυτού για α) αμοιβή του πληρεξουσίου δικηγόρου του ενάγοντος συνολικού ποσού 318 € συμπεριλαμβανομένου Φ.Π.Α. (κατάθεση αγωγής, προτάσεις και παράσταση), β) δαπάνη για την επίδοση της ένδικης αγωγής (αμοιβή δικαστικού επιμελητή) ποσού 43,40 € συμπεριλαμβανομένου Φ.Π.Α. και γ) η δαπάνη για την έκδοση και πληρωμής του απαιτούμενου δικαστικού ενσήμου, ποσού 63,72 €. Ακολούθως, πρέπει να επιβληθεί σε βάρος της εναγομένης μέρος των δικαστικών εξόδων του ενάγοντος, το οποίο ορίζεται στο ποσό των τριακοσίων (300,00) ευρώ

(άρθρα 176, 178 παρ. 1, 189 ΚΠολΔ, 190 παρ. 1 και 63β ν. 2121/1993).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδικών.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγόμενη να καταβάλει στον ενάγοντα το συνολικό ποσό των τριών χιλιάδων διακοσίων εξήντα πέντε ευρώ και εξήντα οχτώ λεπτών (3.265,68 ευρώ) με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος της εναγόμενης μέρος της δικαστικής δαπάνης του ενάγοντα, την οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300,00) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, ΑΠΟΦΑΣΙΣΘΗΚΕ και **ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ** στην Ηγουμενίτσα σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στις 16-1-2024 χωρίς την παρουσία των διαδικών και των πληρεξούσιων δικηγόρων.

Ο ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

